

ERAU ODATĂ UN MOȘNEAG ȘI O BABĂ ȘI FIECARE AVEA CÂTE O FATĂ. FATA BABEI ERA SLUTĂ, ȚĂFNOASĂ ȘI REA IAR FATA MOȘULUI ERA FRUMOASĂ, HARNICĂ, ASCULTĂTOARE ȘI BUNĂ LA INIMĂ. CU TOATE CĂ FĂCEA TREBURILE CELE MAI GRELE DIN GOSPODĂRIE, BABA NU ERA MULȚUMITĂ ȘI O CERTA TOT TIMPUL, IAR PE MOȘNEAG ÎL ÎNDEMNA ÎNTRUNA SĂ O ALUNGE DE ACASĂ.

ASTFEL, ÎNTR-UNA DIN ZILE, FIIND FOARTE AMĂRÂT DE CÂTE-I SPUNEA BABA, MOȘUL A CHEMAT-O PE FATA LUI ȘI, CU MÂHNIRE ÎN SUFLET, I-A SPUS SĂ PLECE DE ACASĂ. DAR A SFĂTUIT-O, CA UN TATĂ GRIJULIU, CĂ PE UNDE S-A DUCE SĂ FIE SUPUSĂ, BLAJINĂ ȘI HARNICĂ.

MERGÂND EA MAI DEPARTE NUMAI CE A VĂZUT O FÂNTÂNĂ MĂLITĂ ȘI PĂRĂSITĂ. FÂNTÂNĂ I-A ZIS: „FATĂ FRUMOASĂ ȘI HARNICĂ, ÎNGRIJEȘTE-MĂ CĂ ȚI-OI PRINDE ȘI EU BINE VREODATĂ!”. FATA A RÂNIT FÂNTÂNĂ, A GRIJIT-O FOARTE BINE, APOI A LĂSAT-O ȘI ȘI-A CĂUTAT DE DRUM.

